

SEX=БАЛЯСЫ

«ЗВЯРЫНАЯ КАМАСУТРА»

Неяк у мяне нарадзіўся жарт пра калег па цэху. Калі раптам здараецца крызіс жанру і пісаць катэгарычна няма пра што, абавязкова з'явіцца навіна пра мядзведзя са сталічнага заапарка. Вось Трыстан залёг у спячку, вось мішка прачнуўся, вось ён у спякотны поўдзень плюхаецца ў ванне, а сёлета Трыстан палепшылі жыллёвыя ўмовы... Некалькі разоў на год жывёла становіцца самым спраўдным ньюсмейкерам, за якім сочыць уся краіна і ведае пра яго часам больш, чым пра суседа па лесвічнай пляцоўцы. («— Ты жаўрук ці сава? — Мядзведзь я... — Гэта як? — А паспрабуй зачапі мяне, калі сплю, даведаешся!») Зрэшты, чаго тут здзіўляцца? Дзеці ўрбанізацыі, адарваныя ад прыроды, мы рады хоць так далучыцца да яе. І калі кот на вясковым падворку — жывёла ўтылітарная, то ў гарадской кватэры... Ну, многія самі ведаюць. («Дзве гадзіны тычкаў пысай ката ў дакументы на кватэру, даказваючы яму, што гаспадар жылля — я, а не ён».) І нават калі гадаванцы напракудзяць, абавязкова даруем. Яшчэ і пазайздросцім між волі. («Каты жывуць па прынцыпе: «жэрці надакучыла спаць». І цягам дня ставяць коску ў розных месцах».)

Таму цалкам зразумела, чаму часта мы надзяляем братоў нашых меншых падабенствам чалавечых рыс. Памятаеце ж гісторыю пра ўцёкі ў Польшчы каровы Рыжухі да зуброў у Белавежскую пушчу? Многім яна падалася нават рамантычнай: бяглянкі і лясныя волаты-заступнікі... Так і хочацца правесці паралель з людзьмі, праўда? («Жанчын, якія патрабуюць у мужоў футра, прапаную называць нОрказалежнымі».) Хаця як там насамрэч было, хто ведае? («Келіх шампанскага ператварае Алену Прыўкрасную ў Алену Прамудрую, два келіхі — у Алену Прышпільную, а тры келіхі — у жабу-вандроўніцу».) Дарэчы, гісторыі ў тэму пра кемлівасць. З Тэхаскага інстытута біямедыцынскіх даследаванняў уцяклі чатыры павіяны. Ды як? Для гэтага яны сумеснымі (!) намаганнямі падкацілі да сцяны 200-літровую бочку і паставілі яе вертыкальна. Залезлі і пераскочылі цераз агароджу. Малпаў, канешне ж, злавілі, але такія ўцёкі здарыліся ўпершыню за 50 гадоў існавання інстытута, навукоўцы назвалі яго

сাপраўды ўнікальным інцыдэнтам. Відаць, пра нешта ўсё ж здагадваўся шакал Табакі з мультфільма «Маўглі», калі бясконца паўтараў: «А мы пойдзем на поўнач, а мы пойдзем на поўнач...»

А памятаеце прадказальніка вынікаў дзіцячага «Еўрабачання» васьмінога Паўля з мінскага Цэнтра акіянаграфіі? Якога потым змяніў гіганцкі краб Пятровіч, што «шаманіў» над прагнозамі гульняў чэмпіянату свету па хакеі? («Сёння на вуліцы бачыў, як мужык размаўляе са сваім сабакам. Было відаць, што той думае, быццам жывёла яго разумее. Прышоў дадому. Расказаў кату. Доўга смяяліся».) Часам гэтыя паралелі з паводзінамі людзей і братоў меншых даходзяць да абсурду. У Швейцарыі, напрыклад, абмяркоўвалі, як двойчы цягам трох дзён качка папалася на... парушэнні хуткаснага рэжыму, што зафіксавала дарожная камера. Маўляў, каб на месцы птушкі быў аўтамабіліст, яго б аштрафавалі і пазбавілі правоў на месяц. («— Я ляцеў да цябе на крылах кахання! — Тры дні? — Ветрам зносіла...»)

...А як жа з гэтай нагоды не ўспомніць і прыгоды знакамітай парачкі з Прыморскага сафары-парку — тыгра Амура і казла Цімура? Факт працэслага сумеснага пражывання драпежніка з патэнцыйнай ахвярай стаў адной з папулярных тэм у расійскіх (і не толькі) СМІ. Смелы Цімур, якога аддалі на з'ядзенне, здолеў даць адпор, тыгр адступіў. («Адзіны чалавек у нашым горадзе, які можа дазволіць сабе ездзіць на ягуары, гэта вартаўнік заапарка».) Атрымалася амаль што як у той прыказцы, калі палюбіць давялося і казла.

Чалавек ужо даўно ўсвядоміў, што ў сваёй дзейнасці часта перабірае меру. Таму і спрабуе ўратаваць і амурскіх тыграў, і не толькі іх. («У акіяне вакол самкі плавае кіт і з дакорам даводзіць той: «— Ва ўсім свеце мільёны людзей заклапочаныя захаваннем нашай папуляцыі. Яны стварылі сотні дабрачынных арганізацый дзеля гэтага, збіраюць ахвяраванні. А ты мне што?» «Галава баліць, галава баліць...») У Кеніі нядаўна памёр апошні самец паўночнага белага насарога Судан. Навукоўцы сабралі генетычны матэрыял жывёлы і спадзяюцца выратаваць від пры дапамозе самкі паўднёвага белага насарога. А знайсці сяброўку самцу балівійскай жабы з імем Рамэа вучоныя мужы спрабуюць праз... сайт знаёмстваў. Там арганізаваны збор сродкаў для пошуку патэнцыйнай партнёршы для кавалера з выміраючага віду. Яе збіраюцца шукаць ва ўсіх ручаях і рэках Балівіі. («Аддамся ў добрыя жаночыя рукі. У ежы непераборлівы, налева адгуляў, да туалета прывучаны, зарплату дадому. Ёсць пашпарт і прышчэпкі. Адгукаюся на коцю, пценью, сонейка і інш. Фразу «маці робіць па-іншаму!» не выкарыстоўваю. Не кастрыраваны».)

...Нядаўна ў сталіцу прыехала незвычайная расійская выстаўка. Эскапіцыя называецца «Шлюбныя паводзіны жывёл у дзікай прыродзе» і паказвае яна... Тое ж самае, чым займаюцца і людзі. («Пеця нечакана забег у спальню да бацькоў і заспеў бусла знянцу...») Толькі ўсё — на прыкладзе чучал розных жывёл: мядзведзяў, вожакаў, дзікоў і г. д. Такая вось «звярыная камасутра». Гэта сучасны асветніцкі заалагічны праект «наяве» — на выстаўцы даюць шмат інфармацыі пра паводзіны звяроў паміж сабой і ў такой «пікантнай», але цалкам натуральнай сферы. Мы ж заўсёды цікавіліся: а як там, у братоў нашых меншых?..

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«ШЧАСЦЕ — ГЭТА АДБЫЦЦА Ў ПРАФЕСІІ»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «43».)

Самым першым сур'ёзным кастынгам стаў, напэўна, мюзікл «Прарок», які ставіў Ілья Алейнікаў. Ён супаў з маім паступленнем у БДУКІМ. І прыкладна ў адзін і той жа час мне прыйшлі паведамленні аб тым, што я паступіла на бюджэт (конкурс быў вельмі сур'ёзны — 12 чалавек на месца) і прайшла кастынг. Выбраць прыйшлося вучобу.

— **Як бацькі паставіліся да вашага выбару прафесіі?**

— Мой дзядуля вельмі паважаны доктар-гематалаг. Але пры гэтым ён выдатны саксафаніст. Тата па адукацыі настаўнік, але ўсё сваё жыццё іграе на фартэпіяна. Творчасць заўсёды была неад'емнай часткай нашай сям'і. Таму мяне ніхто не адгаворваў ад выбранай прафесіі. І за свабоду выбару — людзей, заняткаў у жыцці — я вельмі ўдзячная сваім бацькам.

— **З чаго пачынаецца ваша раница?**

— Напэўна, гэта вельмі смешна: я, вядучая ранішняй праграмы, самая заўятая ў свеце «сава». Для мяне раница — гэта сапраўдная трагедыя, у колькі б яна ні пачалася. У ідэале вакол павінна быць цішыня — ні музыкі, ні размоў. Па іроніі лёсу мой муж — поўная супрацьлегласць. Тыповы «жаўрук», які любіць, каб вакол усё размаўляла і грымела.

Калі раница здымачная, яна вельмі ранняя. Я нават сказала б, што гэта больш ноч, чым раница. Але тут не ўзнікае ніякіх праблем з уздымам, таму што, як кажа мой тата, калі табе хочацца прачынацца, ты ніколі не праспіш. Калі ж мне не трэба на эфір, прачынаюся ў 9.20. Цішыня вакол — гэта закон. Але снедаць і фарбавацца магу пад серыялы. У 11.20 я, як правіла, ужо выходжу з дому па справах.

— **А што рабіць, калі раница не задалася, а партрэбны добры настрой, каб будзіць з экрану тэлевізараў усю краіну?**

— Для мяне адно ад другога не залежыць. Адбыцца можа ўсё, але ў цябе ёсць місія (напэўна, занадта гучнае слова, але няхай будзе так) дарыць людзям дабро і пазітыў. І ты працуеш. А ўсё, што адбываецца, напрыклад, дома, там і застаецца.

— **Ці лёгка знаходзіце агульную мову з вашым партнёрам па праграме Дзмітрыем Шуніным? Вы на адной хвалі?**

— Дзіма вельмі важны чалавек у маім жыцці, мая карма. Менавіта ён паклікаў мяне працаваць на радыё ў 2013 годзе. З ім у нас усё вельмі гарманічна. Спачатку, праўда, быў невялікі страх таго, што, калі сустрэнуцца два яскравыя пачуцці гумару, жарты і смех могуць перакрыць карысны складнік праграмы. Але гэтага не здарылася. Нам вельмі лёгка, і часам нават нашы калегі смяюцца, што мы рэпечіруем па начах.

Калі нешта пайшло не так, твой партнёр скажаў не тую фразу, збіўся, вельмі важна падхапіць яго на паўслове. У нас з Дзімам гэта атрымліваецца...

— **Ці важна для вас, як для жанчыны і як для артысткі, заўсёды выглядаць ідэальна?**

— У 95 працэнтах выпадкаў я з макіяжам. Гэта звычка. Чым больш у тваім жыцці медыйнасці, тым больш людзі звяртаюць на цябе ўвагу. Ты заходзіш у памяшканне, а чалавек, які там знаходзіцца, разумее, што ведае цябе. Не можа ўспомніць адкуль, але дакладна недзе бачыў. І гэта накладвае пэўны адбітак.

— **Зразумела, што вобразы для здымак падбіраюць прафесіяналы. А якому стылю вы аддаеце перавагу ў будзённым жыцці?**

— Выглядаю заўсёды дастаткова проста. Дакладна не хаджу ў вячэрніх сукенках і на шпільках без патрэбы. У адзежы я адназначна за зручнасць.

— **Чытала ў вашым «Інстаграме», што вы не ўсё і далёка не заўсёды паспяваеце, але пры гэтым шчасліва...**

— Скажам так: жаночы комплекс віны ў мяне ёсць усё роўна. Бо табе ж хочацца быць для свайго мужа ідэальнай гаспадыняй: напрыклад, цешыць яго выпечкай хоць бы раз на месяц. Але праца, ты не паспяваеш... Заўсёды нешта церпіць у гэтай пагоні за ідэаламі: або асабістае жыццё, або кар'ера.

А шчасце... Яно ж не ў талерках, якія стаяць па парадку. Для мяне яно ў задавальненні ад стасункаў з людзьмі, ад таго, што дорыш ім радасць, ад усведамлення, што ў прафесіі ты адбыўся. І я нават не ўяўляю, наколькі шчаслівы можа быць архітэктар. Бо да таго, што ён стварыў, можна дакрануцца!

— **Якія хобі ў вас ёсць? Чым захапляецеся?**

— Па-першае, падарожжамі. У нас з мужам нават ёсць традыцыя з гэтай нагоды. На святы мы дорым адно аднаму невялікія, на два-тры дні, вандроўкі. На жаль, больш не атрымліваецца з-за працы, але перазагрузіцца і атрымаць задавальненне можна і за гэты час.

Яшчэ я вельмі люблю хадзіць у кіно і плаваць у басейне. Вада забірае ўсё дрэннае, а пакідае толькі добрае. Прычым у басейн я, як правіла, прыходжу з планам: для мяне важна праплысці 40—50 дарожак у адзін і ў другі бок.

— **У вас адбыўся першы сольны канцэрт. Да гэтага вы двойчы яго адмянялі. Чаму?**

— Я вельмі адказны чалавек. У мяне ёсць каманда прафесіяналаў, і ўсім гэтым людзям трэба заплаціць. Я лічу, што любая праца павінна аплачвацца, нават сяброўская. Гэта адна з прычын, па якіх адкладаўся сольны канцэрт. Я разумела, што не змагу годна аддзячыць тым, з кім працую ў адной камандзе. А па-другое, для мяне было важна выспець, у тым ліку да пэўнага музычнага матэрыялу.

— **Ці ёсць планы на далейшую музычную творчасць?**

— Мне хочацца праграму «Песні любімага кіно» пракаціць па Беларусі, хаця б па некалькіх гарадах. Што будзе далей, пакуль не ведаю. Планаў выпусціць дыск або зняць кліп няма адназначна. Мне важна, каб тое, што я раблю, было камусьці трэба, прыносіла радасць і задавальненне.

Ганна БАГІНО.

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда», грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 23.05.2018 г.